

Sygn. akt VIII U 1063/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 kwietnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpoznaniu wniosku z dnia 18 stycznia 2016 r. odmówił S. Z. (1) prawa do renty socjalnej. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że Komisja Lekarska orzeczeniem z dnia 22 marca 2016 r. ustaliła, że ubezpieczona nie jest całkowicie niezdolna do pracy.

/decyzja - k. 19 akt ZUS/

Odwołanie od tej decyzji w dniu 15 kwietnia 2016 roku wniosła S. Z. (2) podnosząc, że organ rentowy bezpodstawnie odmówił jej prawa do renty socjalnej. Wskazała, iż uszkodzenia neuropsychologiczne czynią ją osobą całkowicie niezdolną do pracy.

/ odwołanie k. 2/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wywodząc jak w uzasadnieniu decyzji.

/odpowiedź na odwołanie k. 3/

Zarządzeniem z dnia 25.11.2016 r. w sprawie dokonano zmiany sędziego referenta, wobec konieczności wyrównania referatów w Wydziale.

/ zarządzenie k. 51/

Pismem procesowym z dnia 5 grudnia 2016 r. pełnomocnik powódki wniósł o rozpoznanie przedmiotowej sprawy łącznie ze sprawą VIII U 1375/15 o rentę socjalną z uwagi na to, iż pozostają ze sobą w ścisłym związku i mogłyby być objęte jednym pozwem względnie o zawieszenie postępowania w przedmiotowej sprawie do czasu zakończenia postępowania w sprawie sygn akt VIII U 1375/15.

/ pismo k. 57/

Pismem z dnia 9.05.2017 r. (...) Stowarzyszenie (...) i KRUS reprezentowane przez J. P. (1) zgłosiło interwencje uboczną po stronie powódki.

/ pismo k. 375/

Oświadczeniem z dnia 19 lipca 2017 r. S. Z. (1) wyraziła zgodę na udział ww. Stowarzyszenia w przedmiotowym postępowaniu.

/ pismo k. 428/

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2017 r. Sąd odmówił dopuszczenia do udziału w sprawie w charakterze interwenienta ubocznego (...) Stowarzyszeniu (...) i KRUS.

/postanowienie protokół z rozprawy z dnia 29 sierpnia 2017 r. 00:02:57 -00:03:37/

Pismem procesowym z dnia 12 września 2018 r. pełnomocnik powódki wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji ZUS, przekazanie sprawy organowi rentowemu do rozpoznania i umorzenie postępowania. Odwołujący podniósł, iż ujawnione w kolejnych badaniach okulistycznych poważne upośledzenie widzenia stanowią nowe okoliczności w rozumieniu art. 477¹⁴ § 4 kpc bowiem były to schorzenia istniejące w chwili wydania zaskarżonej decyzji a nie uwzględnione przez ZUS.

/ pismo k. 827 -827 v./

Pismem z dnia 27.09. 2018 r. organ rentowy w odpowiedzi na powyższe podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko procesowe wskazując w odniesieniu do opinii biegłego lekarza okulisty wydanej w sprawie VIII U 1375/15, iż zawężenie pola widzenia nastąpiło w okresie 2 lat od wydania zaskarżonej decyzji, a co za tym idzie nie stanowiło nowej okoliczności w rozumieniu art. 477¹⁴ § 4 kpc.

/ pismo k. 845/

Na rozprawie w dniu 14 lutego 2020 r. poprzedzającej wydanie wyroku pełnomocnik wnioskodawczyni poparł odwołanie w tym wniosek o zasądzenie kosztów procesu. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

/ stanowisko procesowe stron protokół z rozprawy z dnia 14 lutego 2020 r. 00:01:34 -00:03:05/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. Z. (1) urodziła się (...) Posiada wykształcenie niepełne średnie. Ukończyła szkołę podstawową społeczną o obniżonych wymogach, szkołę zawodową ogrodniczą bez egzaminu końcowego, nadto liceum ogólnokształcące bez matury. Wnioskodawczyni nigdy nie wykonywała pracy zarobkowej.

/bezsporne/

Wnioskodawczyni w dniu 18 stycznia 2016 r. złożyła wniosek o ustalenie prawa do renty socjalnej.

/wniosek – k. 1-2 akt ZUS/

Wnioskodawczyni była uprawniona do renty rodzinnej po zmarłym ojcu.

/ bezsporne/

Lekarz Orzecznik orzeczeniem z dnia 7 marca 2016 r. rozpoznał u ubezpieczonej organiczne zaburzenia osobowości, stan po neurochirurgicznej operacji – malformacji naczyniowej. Wskazał, iż badana zgłasza bóle głowy, nie leczy się psychiatrycznie ani u innych specjalistów. Konsultowana psychologicznie, badaniem psychologicznym stwierdzono lekkie obniżenie procesów poznawczych w zakresie zdolności spostrzegania, koordynacji wzrokowo- ruchowej bezpośredniej oraz zdolności grafomotorycznych na podłożu zmian organicznych w (...) niewielkie zaburzenia koncentracji uwagi i niski poziom wiedzy ogólnej, zgodnie z opinią konsultanta psychologa brak dostatecznych przesłanek do uznania niezdolności do pracy. W konsekwencji lekarz orzecznik orzekł, że stopień naruszenia sprawności organizmu istniejący deficyt mentalny aktualnie nie uzasadnia orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. Przy ocenie stanu zdrowia wnioskodawczyni uwzględniono, stopień naruszenia sprawności organizmu, poziom wykształcenia, wiek, predyspozycje psychofizyczne.

/opinia lekarska – k. 25 -26, dokumentacji lekarskiej, orzeczenie – k. 14 akt ZUS/

Ubezpieczona złożyła sprzeciw od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS.

/sprzeciw – k. 27 dokumentacji lekarskiej/

Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 22 marca 2016 r. rozpoznała u ubezpieczonej organiczne zaburzenia osobowości po przebytej w 1995 r. operacji malformacji t. łączącej przedniej. W badaniu przedmiotowym stwierdzono dyskretne zmiany organiczne w (...), funkcjonowanie intelektualne z pogranicza normy i lekkiego upośledzenia umysłowego, brak nowych okoliczności w sprawie w stosunku do badania orzeczniczego i komisyjnego z kwietnia 2015 r. W ocenie komisji lekarskiej nie stwierdza się całkowitej niezdolności do jakiegokolwiek pracy uprawniającej do przyznania prawa do renty socjalnej bądź rodzinnej.

/opinia lekarska – k. 28-30 dokumentacji lekarskiej, orzeczenie – k. 15 akt ZUS/

W konsekwencji zaskarżoną decyzją z dnia 4 kwietnia 2016 r. odmówiono ubezpieczonej prawa do renty socjalnej.

/decyzja – k. 64 akt ZUS/

U wnioskodawczyni w sądowym badaniu psychiatrycznym przez biegłego G. P. rozpoznano zaburzenia emocjonalne u osoby z upośledzeniem umysłowym lekkim. Biegły psychiatra stwierdził, iż ubezpieczona była leczona psychiatrycznie ambulatoryjnie z powodu zaburzeń emocjonalnych w przebiegu upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim, które zostały określone jako organiczne zaburzenia osobowości. Nigdy nie była hospitalizowana psychiatrycznie. W ocenie biegłego nasilenie zaburzeń psychicznych nie powoduje całkowitej niezdolności do pracy. Organiczne zaburzenia osobowości niezbyt nasilone manifestujące się głównie w sferze emocjonalnej oraz funkcjonowanie intelektualne na poziomie lekkiego upośledzenia umysłowego mogą jedynie powodować orzeczenie o trwałej częściowej niezdolności od dzieciństwa. W ocenie biegłego istnienie upośledzenia umysłowego u S. Z. jest wątpliwe, można powiedzieć, że funkcjonuje ona na tym poziomie. Samo funkcjonowanie na poziomie upośledzenia umysłowego lekkiego nie powoduje długotrwałej niezdolności do pracy. O niezdolności do pracy można mówić w przypadku przynajmniej umiarkowanego stopnia upośledzenia umysłowego. Bardziej istotne są zaburzenia emocjonalne, czy też organiczne zaburzenia osobowości, ale nie osiągają one takiego poziomu, aby orzec u wnioskodawczyni całkowitą niezdolność do pracy. Natomiast schorzenia neurologiczne dotyczyły wczesnych lat dziecięcych. Zostawiły one pewien ślad w mózgowiu niemniej jednak ostatnia hospitalizacja nie potwierdza zespołu czołowego.

/opinia lekarza biegłego sądowego zakresu psychiatrii G. P. k. 245-347, pisemna opinia uzupełniająca k. 381, ustna opinia uzupełniająca protokół z rozprawy z dnia 9 sierpnia 2017 r. 00:09:03 00:41 :31. /

W badaniu psychiatrycznym przez biegłego K. K. rozpoznawano u ubezpieczonej organiczne zaburzenia nastroju. Biegła stwierdziła, iż S. Z. (2) w dzieciństwie była operowana z powodu malformacji naczyniowej oraz krwiaka podtwardówkowego. Jak wynika z załączonej dokumentacji medycznej u opiniowanej z pewnością rozpoznawano zmiany organiczne natomiast głębokość tych zmian i to czy osiągnęły one poziom upośledzenia umysłowego pozostaje do rozstrzygnięcia. U opiniowanej stawiano bardzo różne rozpoznania od pogranicza upośledzenia umysłowego lekkiego i umiarkowanego do zupełnej normy intelektualnej. Biorąc pod uwagę funkcjonowanie badanej oraz ciągle powtarzanie testów psychologicznych u wnioskodawczyni mogło dojść do ujawnienia się fałszywie wysokich wartości (takich, które nie wskazują na upośledzenie umysłowe). Tym samym należy rozpoznać upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim. Przeciwno głębszemu upośledzeniu świadczy choćby poziom edukacji - opiniowana ukończyła liceum w systemie zaocznym. W aktach sprawy znajdują się pisma pisane przez opiniowaną, treść tych pism nie świadczy o upośledzeniu umysłowym. Opiniowana potrafi zadbać o swoje sprawy, choćby sądowe. Osoba z upośledzeniem umysłowym w stopniu umiarkowanym (takie powoduje całkowitą niezdolność do pracy) funkcjonuje na poziomie dziecka co najwyżej 7 – letniego. S. Z. (1) funkcjonuje znacznie lepiej. Problemem u opiniowanej jest labilność nastroju drażliwość i problemy z kontrolowaniem emocji, dlatego biegła przychyliła się do rozpoznania organicznych zaburzeń nastroju. Opiswane zmiany emocjonalne i zmiany zachowania u opiniowanej kryją się pod rozpoznaniem organicznych zaburzeń osobowości. Tym niemniej, ani upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim, ani organiczne zaburzenia osobowości nie powodują całkowitej niezdolności do pracy. Z punktu widzenia biegłego psychiatry S. Z. (2) nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy.

/ opinia biegłego sądowego lekarza psychiatrii K. K. k. 999 -1008, pisemna opinia uzupełniająca k. 1035/

W wyniku badania psychologicznego nadto w oparciu o analizę akt sprawy u badanej S. Z. (4) stwierdza się:

- na podstawie badania psychometrycznego niższy niż przeciętny poziom funkcjonowania intelektualnego (dolna granica); mały zasób wiadomości i orientacji w otoczeniu społecznym; trudności z rozumieniem związków przyczynowo - skutkowych,

- w badaniu psychometrycznym ujawniły się dyskretnie cechy organicznych zaburzeń (...), sprawność procesów poznawczych zakłócona w niewielkim stopniu; prawidłowy przebieg procesu pamięci, przeciętna pojemność pamięci,

- w badaniu psychometrycznym osobowości ujawniły się neurotyczne zaburzenia osobowości, wskazujące na obniżone możliwości adaptacyjne do otoczenia; wyniki nie ujawniły psychotycznych zaburzeń osobowości,

- w sferze emocjonalnej stwierdza się znacznego stopnia zaburzenia, mogące powodować w zachowaniu gwałtowne, nasilone emocjonalne reakcje, nieadekwatne do siły bodźca przy utrzymującym się podwyższonym napięciu emocjonalnym oraz znacząco obniżonej kontroli ekspresji emocji; emocjonalna motywacja do rozwiązywania sytuacji

- podczas badania nie ujawniły się objawy wytwórcze,
- trudny kontakt słowno - logiczny, znaczne trudności z konstrukcją wypowiedzi oraz wyrażaniem swoich myśli; opiniowana nie odpowiada na pytania.

U opiniowanej S. Z. (2) stwierdza się organiczne zaburzenia osobowości o obrazie osobowości neurotycznej u osoby z obniżonym poniżej przeciętnej poziomem funkcjonowania intelektualnego (bez cech upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim) oraz dyskretnymi deficytami poznawczymi; zaburzenia osobowości opiniowanej charakteryzują się obniżonymi możliwościami adaptacyjnymi do otoczenia oraz znacznego stopnia zaburzeniami sfery emocjonalnej. Zdaniem psychologa u opiniowanej S. Z. (2) nie ujawniły się przesłanki wynikające z poziomu funkcjonowania intelektualnego, sprawności procesów poznawczych oraz stanu psychicznego powodujące całkowitą niezdolność do pracy. Konieczna jest psychoterapia.

/ pisemna opinia biegłego psychologa klinicznego A. T. k. 535 – 543/

Z punktu widzenia biegłego okulisty u ubezpieczonej rozpoznaje się częściowy zanik nerwów wzrokowych. Zaburzenia pola widzenia. Astygmatyzm krótkowzroczny małego stopnia obu oczu.

$$V. = 0.7 \text{ c-}0,25 / -0.25 \times 180 = 1.0;$$

$$V. = 0,6 \text{ c-} 0.25 / -0.25 \times 180 = 1.0;$$

Stan pola widzenia uzasadnia niezdolność częściową. Udokumentowane zaburzenia pola widzenia uzasadniające częściową niezdolność do pracy istnieją od 30.06.2017r. Stan narządu wzroku wnioskodawczyni, obecnie ani w przeszłości nie uzasadniał niezdolności całkowitej. Wyniki badań wskazujące na dalsze pogorszenie granic obwodowych pola widzenia pozostają bez wpływu na ocenę zdolności do pracy wnioskodawczyni na dzień wydania zaskarżonej decyzji, należy je tylko i wyłącznie traktować jako nowy dowód na pogorszenie stanu zdrowia.

/pisemna opinia biegłego okulisty R. M. (1) k. 899-900 pisemna opinia uzupełniająca k. 936/

Wyrokiem z dnia 21 marca 2018 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżone orzeczenie Wojewódzkiego Zespołu do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w Ł. i zaliczył S. Z. (1) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z przyczyn oznaczonych kodem 02-P i 04-0 i ustalił, że umiarkowany stopień niepełnosprawności wnioskodawczyni datuje się od 16 marca 2015 roku i ma charakter trwały, a orzeczenie wydaje się na stałe oraz ustala, że S. Z. (2) wymaga odpowiedniego zatrudnienia w warunkach pracy chronionej, wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalny opiekuńczych, terapeutycznych, i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki.

/ wyrok k. 560/

W Sądzie Okręgowym w Łodzi VIII Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych toczy się postępowanie w sprawie renty socjalnej – z odwołania wnioskodawczyni od decyzji z dnia 23.04.2015 r. – sygn akt VIII U 1375/15

/ bezsporne/

Sąd dokonał następującej oceny materiału dowodowego:

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o załączone akta organu rentowego, dokumentację lekarską oraz opinie biegłych.

Na wstępie podnieść należy, iż Sąd nie znalazł żadnych uzasadnionych podstaw by uwzględnić wnioski strony powodowej o wyłączenie biegłych H. K. k 825, K. K. k. 1040. Podkreślenia wymaga, iż zgodnie z art. 281 § 1 kpc aż do ukończenia czynności biegłego strona może żądać jego wyłączenia z przyczyn, z jakich można żądać wyłączenia sędziego. Gdy strona zgłasza wniosek o wyłączenie biegłego po rozpoczęciu przez niego czynności, obowiązana jest uprawdopodobnić, że przyczyna wyłączenia powstała później lub że przedtem nie była jej znana. O wyłączeniu biegłego rozstrzyga sąd prowadzący sprawę po wysłuchaniu stron i biegłego. Od wysłuchania stron lub biegłego można odstąpić, gdyby miało to doprowadzić do nadmiernej zwłoki w postępowaniu. Przyczyną wyłączenia sędziego, a zatem i biegłego, na podstawie art. 49 KPC jest możliwość istnienia wątpliwości co do jego bezstronności. Ocena czy dana okoliczność uzasadnia wątpliwości co do bezstronności konkretnego sędziego/biegłego, powinna być dokonywana z perspektywy postronnego obserwatora. Za okoliczność uzasadniającą wątpliwości co do bezstronności należy uznać rodzaj emocjonalnego zaangażowania biegłego w odniesieniu do strony postępowania sądowego bądź jej przedstawiciela. W judykaturze wskazuje się na przykłady relacji mogących ewentualnie uzasadniać wątpliwości co do bezstronności w konkretnej sprawie, a są to: przyjaźń, nienawiść, więź rodzinna, powiązania majątkowe, gospodarcze, jak również ujawniona niechęć lub sympatia do strony albo faworyzowanie jednej ze stron kosztem drugiej. Strona nie może składać wniosku o wyłączenie biegłego na tej podstawie, że opinia biegłego jest dla niej niekorzystna. Samo niezadowolenie strony z treści sporządzonej opinii nie stanowi okoliczności, która mogłaby rodzić obiektywnie uzasadnione wątpliwości co do bezstronności biegłego sądowego. /I ACa 342/14 - wyrok SA Łódź z dnia 02-10-2014/. Na gruncie przedmiotowej sprawy strona powodowa domagając się wyłączenia biegłych nie wskazała, na żadne tego rodzaju okoliczności. O braku bezstronności biegłego H. K. nie świadczy bowiem sam w sobie fakt, iż nosi nazwisko takie samo jak pełnomocnik strony przeciwnej czy pracuje w jednym szpitalu z innym biegłym, którego opinie w sprawie strona dyskredytuje. Natomiast braku bezstronności biegłego K. K. nie świadczy okoliczność, iż już wcześniej wydawała opinie dotyczące ubezpieczonej jak i fakt, że treść wydanej opinii w przedmiotowej sprawie nie spełnia oczekiwań strony. Ponadto co znamienne wniosek o wyłączenie wskazanego biegłego strona złożyła już po zakończeniu przez niego czynności znając treść wydanej w sprawie opinii i nie podając żadnych przyczyn, dla których z wnioskiem tym nie wystąpiła wcześniej. Tym samym już z tych względów brak było podstaw do uznania wskazanego wniosku za uzasadniony. W konsekwencji opinie tych biegłych mogły stanowić podstawę orzekania.

Czyniąc ustalenia w sprawie Sąd oparł się na opiniach biegłych: psychiatrów G. P., K. K., psychologa A. T. i okulisty R. M. (1), nie uwzględnił natomiast opinii biegłego psychiatry H. K..

Ustalając stan faktyczny nie uwzględnił opinii głównej i uzupełniającej biegłego psychiatry H. K. k. 856- 861 k. 948, gdyż stanowisko biegłej w zakresie oceny niezdolności do pracy wnioskodawczyni nie było kategoryczne – biegła wskazała wprost, że nie może wysnuć ostatecznych wniosków w tym przedmiocie bez obserwacji szpitalnej wnioskodawczyni - nadto jej stanowisko odnosiło się -co wprost wynika z treści opinii - do aktualnej oceny stanu zdrowia nie zaś na dzień wydania zaskarżonej decyzji. Biegła wskazała, iż po analizie zgromadzonego w sprawie materiału dopiero po obserwacji szpitalnej możliwe będzie wyjaśnienie wątpliwości co do rozpoznania i potwierdzenia sposobu radzenia sobie ubezpieczonej z trudnościami codziennymi. Biegła wprost odnosząc się do istniejącego w chwili obecnej a nie na dzień wydania zaskarżonej decyzji stanu rzeczy, wskazała iż niepokojąca jest postawa badanej nieufność podejrzliwość a nawet nastawienie urojeniowe wobec biegłych (biegły ma wpływ na innych biegłych), nadto wnioskodawczyni wskazywała na występujące u niej obecnie halucynacje co w ocenie biegłej, może być formą manipulacji, symulacji lub zaczynającym się procesem psychotycznym wymagającym weryfikacji. Tym samym wskazana opinia jako, iż odnosiła się przede wszystkim do weryfikacji stanu zdrowia ubezpieczonej istniejącego na dzień dzisiejszy nie dostarczała Sądowi wiadomości specjalnych ważkich dla rozstrzygnięcia. Ujawnienie nowych okoliczności powstałych już po wydaniu zaskarżonych decyzji może bowiem rzutować co najwyżej na ocenę

niezdolności do pracy wnioskodawczyni na przyszłość, nie zaś wstecz. Tym samym wskazana opinia nie mogła stanowić podstawy ustaleń w procesie.

Co do pozostałych wydanych w sprawie opinii Sąd uznał, że są wiarygodne, gdyż sporządzone zostały przez biegłych o specjalnościach właściwych z punktu widzenia schorzeń, na jakie cierpi wnioskodawczyni, w oparciu o analizę przedłożonej dokumentacji lekarskiej i bezpośrednio badanie odwołującej się. Biegli w sposób wyczerpujący określili schorzenia, jakie występują u ubezpieczonej i ocenili ich znaczenie dla jej zdolności do pracy, z powodu naruszenia sprawności organizmu które powstało przed ukończeniem 18 roku życia, albo w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej przed ukończeniem 25 roku życia lub też w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej, odnosząc swą ocenę do wieku, wykształcenia, kwalifikacji zawodowych i indywidualnych predyspozycji psychofizycznych.

Wskazać należy, iż zarzuty wnioskodawczyni w stosunku do opinii biegłych psychiatrów, psychologa i okulisty stanowią jedynie polemikę z wnioskami końcowymi wynikającymi z tych opinii i nie mogą odnieść skutku tylko z tego powodu, że strona powodowa jest niezadowolona z treści sporządzonych w niniejszej sprawie opinii przez biegłych sądowych. Pisemne opinie biegłych zdaniem Sądu Okręgowego zostały sporządzone zgodnie z niezbędną wiedzą w zakresie stanowiącym ich przedmiot i w sposób wyczerpujący wyjaśniają wszystkie wątpliwości w przedmiocie w jakim biegli wypowiedzieli się w swoich opiniach. Opinia biegłego P., który oceniając stan zdrowia badanej w innej sprawie widział potrzebę jej weryfikacji w opinii innego biegłego tej samej specjalności znajduje bezpośrednie potwierdzenie w opinii biegłej psychiatry K. K., a także pomocniczo w opinii psychologa A. T.. Wszyscy wskazani biegli zgodnie stwierdzili, iż u opiniowanej S. Z. (2) nie ujawniły się przesłanki wynikające z poziomu funkcjonowania intelektualnego, sprawności procesów poznawczych oraz stanu psychicznego powodujące całkowitą niezdolność do pracy. Problemem u opiniowanej jest labilność nastroju drażliwość i problemy z kontrolowaniem emocji, dlatego właściwym jest rozpoznanie organicznych zaburzeń nastroju, a opisywane zmiany emocjonalne i zmiany zachowania u opiniowanej kryją się pod rozpoznaniem organicznych zaburzeń osobowości. Tym niemniej ani upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim ani organiczne zaburzenia osobowości nie powodują całkowitej niezdolności do pracy. Organiczne zaburzenia osobowości niezbyt nasilone manifestujące się głównie w sferze emocjonalnej oraz funkcjonowanie intelektualne na poziomie lekkiego upośledzenia umysłowego mogą co najwyżej powodować orzeczenie o trwałej częściowej niezdolności do dzieciństwa.

Również stan narządu wzroku wnioskodawczyni, w świetle opinii biegłej R. M. obecnie ani w przeszłości nie uzasadniał niezdolności całkowitej. Udokumentowane zaburzenia pola widzenia uzasadniają jedynie częściową niezdolność do pracy od 30.06.2017r. Wyniki badań wskazujące na dalsze pogorszenie granic obwodowych pola widzenia pozostają bez wpływu na ocenę zdolności do pracy wnioskodawczyni na dzień wydania zaskarżonej decyzji, należy je tylko i wyłącznie traktować jako nowy dowód na pogorszenie stanu zdrowia.

Podkreślić należy, że opinie w/w biegłych są rzetelne, obiektywne i jasne, w sposób przejrzysty i wyczerpujący opisują stan zdrowia wnioskodawczyni, a przy tym biegli w sposób niezwykle szczegółowy, bardzo dokładny, odnieśli się w pisemnych motywach opinii zarówno do dostępnej dokumentacji medycznej wnioskodawczyni, jak i do wyników bezpośredniego badania skarżącej jakie przeprowadzili, skrupulatnie odpowiedzieli też na zarzuty podniesione przez pełnomocnika wnioskodawczyni.

Sąd pominął wnioski strony odwołującej z uwagi na to, iż bądź były nieistotne dla rozstrzygnięcia bądź zmierzały do przedłużenia postępowania, a mianowicie o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka J. P. na okoliczność przebiegu badania powódki w dniu 6.02.2017 r. oraz towarzyszących temu okoliczności /k. 395/.

Nadto o przeprowadzenie dowodu w zakresie oceny zdolności do pracy odwołującej z opinii innych biegłych:

- neuropsychologa i psychologa dr. B. L. /k. 2/
- neurochirurga /k. 2/
- neuropsychologa w osobie prof. B., J. K. /k. 359/

- psychiatry w osobie J. P. (3)./ k. 1060/

- biegłego z zakresu medycyny pracy /k. 1066/

oraz opinii

- Instytutu Medycyny Pracy w Ł. w Zakładzie (...) /k. 2/

- G. (...) (opinii łącznej w zakresie psychiatrycznym, neuropsychiatrycznym, neurologicznym i okulistycznym) /k. 895/

Podkreślić należy, iż żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z 1999-10-20 II UKN 158/99 OSNAPiUS 2001/2/51).

Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę, i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (wyr. SN z 19.3.1997 r., II UKN 45/97, OSNP 1998, Nr 1, poz. 24). Granicę obowiązku prowadzenia przez sąd postępowania dowodowego wyznacza podlegająca kontroli instancyjnej ocena, czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy (wyr. SN z 25.9.1997 r., II UKN 271/97, OSNP 1998, Nr 14, poz. 430). Rozbieżność opinii specjalistów z określonej dziedziny, sama przez się, nie uzasadnia jeszcze zwrócenia się o opinię do odpowiedniego instytutu naukowego lub naukowo-badawczego, jeżeli nie ma wskazań problemowych. /II CSK 595/18 - postanowienie SN - Izba Cywilna z dnia 28-05-2019/ Dopuszczenie dowodu z opinii instytutu naukowego lub naukowobadawczego jest celowe tylko wówczas, gdy nie da się usunąć w inny sposób sprzeczności w dostępnych opiniach. Artykuł 290 § 1 KPC pozostawia sądowi przeprowadzającemu postępowanie dowodowe ocenę, czy w sprawie zachodzi potrzeba zasięgnięcia opinii takiego instytutu, a zatem sąd nie ma obowiązku dopuszczenia dowodu z opinii instytutu, czy też z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony, /III UK 200/18 - postanowienie SN - Izba Pracy z dnia 12-03-2019/Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych lub opinii instytutu, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy, gdy przeprowadzona już opinia zawiera istotne luki, jest niekompletna, bo nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, niejasna, czyli nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna, tj. gdy przedstawiona ekspertyza nie pozwala organowi orzekającemu zweryfikować zawartego w niej rozumowania co do trafności wniosków końcowych. /I CSK 277/18 - postanowienie SN - Izba Cywilna z dnia 11-10-2018/Potrzeba zasięgnięcia opinii odpowiedniego instytutu naukowego lub naukowo – badawczego (art. 290 § 1 KPC) występuje, gdy podlegający ocenie problem nie został rozstrzygnięty, ze względu na jego złożoność czy rozbieżności w dostępnych opiniach biegłych, których nie da się w inny sposób usunąć, czy też opinie te nie wyjaśniają istotnych okoliczności. /V CSK 352/17 - wyrok SN - Izba Cywilna z dnia 20-02-2018/W sprawie, w której przedmiotem jest prawo do renty z ubezpieczenia społecznego, warunkująca powstanie tego prawa ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego. Kontrola opinii biegłego powinna polegać na sprawdzeniu - z punktu widzenia wymagań logiki i zasad doświadczenia życiowego - rozumowania przeprowadzonego w uzasadnieniu opinii. Dopuszczenie dowodu z opinii instytutu badawczego jest celowe i konieczne wówczas, gdy zachodzi potrzeba przeprowadzenia skomplikowanych badań, istnieją trudności diagnostyczne wymagające przeprowadzenia badań specjalistycznych względnie obserwacji w warunkach szpitalnych oraz wtedy, gdy nie da się usunąć w inny sposób sprzeczności w dostępnych opiniach. Natomiast ocena strony niezadowolonej z opinii biegłych nie usprawiedliwia zarzutu naruszenia art. 290 KPC. /III AUa 716/13 - wyrok SA Szczecin z dnia 27-02-2014/ Przy czym co jest znamienne Sąd nie jest związany wskazaniem stron, zarówno co do liczby biegłych, jak i ich wyboru. Sąd nie jest związany wnioskami stron i może dokonać wyboru osoby niewskazanej przez strony. Może również wybrać osobę, przeciwko wyborowi której strona się sprzeciwiła (wyr. SN z 20.1.2015 r., V CSK 254/14, L.).

Wskazać należy, że dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest

niespójna bądź merytorycznie błędna. Na gruncie rozpoznawanej sprawy poza twierdzeniami samej strony nie zostały przedstawione żadne merytorycznie zarzuty, które poddawały by w wątpliwość rzetelność wniosków biegłych psychiatrów psychologa i okulisty a informacje uzyskane od nich w procesie były wystarczające dla merytorycznego orzekania. W sprawie nie wykazano też, że z uwagi na istotne braki w materiale dowodowym nie pozwalające na ocenę kwestii spornej czy występujące nie dając się usunąć w żaden sposób sprzeczności, zachodziła potrzeba przeprowadzenia dowodu z opinii innych biegłych czy instytucji. Nadto z żadne z opinii nie wynikała konieczność dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych.

W myśl art. 235² § 1 kt 2 i 5 kpc Sąd może w szczególności pominąć dowód: mający wykazać fakt bezsporny, nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy lub udowodniony zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy; zmierzający jedynie do przedłużenia postępowania. Z uwagi na fakt iż materiał sprawy był wystarczający dla wydania rozstrzygnięcia wnioski te nie mogły zostać uwzględnione.

Z kolei wniosek o przeprowadzeniu dowodu z zeznań świadka J. P. na okoliczność przebiegu badania powódki w dniu 6.02.2017 r. przez biegłego P. oraz towarzyszących temu okoliczności pozostawał bez wpływu na wynik rozstrzygnięcia. W sprawie weryfikacji podlegała rzetelność ostatecznych wniosków opinii biegłego nie zaś okoliczności w jakich badanie miało być prowadzone. Ponadto wobec tego, że biegłym może być jedynie osoba, która posiada wiadomości specjalne potrzebne do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego, do zakwestionowania jej stanowiska posłużyć nie może, opinia innej osoby nie posiadającej wiedzy w tym zakresie, choćby była obecna przy badaniu. Tym samym wskazany dowód nie mógł podważyć opinii biegłego i jako niemiarodajny a co za tym idzie zbędny w postępowaniu również musiał zostać pominięty.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Nim jednak Sąd odniesie się do wskazanej kwestii co do meritum odnieść należy się do kwestii formalnych związanych z procedowaniem w sprawie.

Co do zgłoszenia interwencji po stronie ubezpieczonej przez (...) Stowarzyszenie (...) i KRUS podnieść należy, iż było ono nieprawidłowe.

Zgodnie z art. 8 kpc organizacje pozarządowe, których zadanie statutowe nie polega na prowadzeniu działalności gospodarczej, mogą dla ochrony praw obywateli, w wypadkach przewidzianych w ustawie, wszcząć postępowanie oraz wziąć udział w toczącym się postępowaniu.

W myśl art. 61 § 1. organizacje pozarządowe w zakresie swoich zadań statutowych mogą, za zgodą osoby fizycznej wyrażoną na piśmie, wytaczać powództwa na jej rzecz w sprawach o: alimenty; ochronę środowiska; ochronę konsumentów; ochronę praw własności przemysłowej; ochronę równości oraz niedyskryminacji przez bezpodstawne bezpośrednie lub pośrednie różnicowanie praw i obowiązków obywateli.

§ 2. W sprawach wymienionych w § 1 organizacje pozarządowe w zakresie swoich zadań statutowych mogą, za zgodą osoby fizycznej wyrażoną na piśmie, przystąpić do niej w toczącym się postępowaniu.

§ 3. Za zgodą przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną, wyrażoną na piśmie, organizacja pozarządowa, której jest on członkiem, może na jego rzecz wytoczyć powództwo lub przystąpić do niego w toczącym się postępowaniu w sporze z innym przedsiębiorcą o roszczenia wynikające z prowadzonej działalności gospodarczej.

§ 4. Do pozwu lub pisma obejmującego przystąpienie organizacja pozarządowa dołącza wyrażoną na piśmie zgodę osoby fizycznej.

Z kolei art. 62 § 1. do organizacji pozarządowych wytaczających powództwa na rzecz osób fizycznych stosuje się odpowiednio przepisy o prokuratorze wytaczającym powództwo na rzecz oznaczonej osoby, z wyjątkiem art. 58 zdanie drugie.

§ 2. Do przystąpienia organizacji pozarządowych do strony w toczącym się postępowaniu stosuje się odpowiednio przepisy o interwencji ubocznej, do której nie mają odpowiedniego zastosowania przepisy o współuczestnictwie jednolitym.

Również w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych organizacje pozarządowe w zakresie swoich zadań statutowych, za zgodą pracownika lub ubezpieczonego wyrażoną na piśmie, mogą wytaczać powództwa na rzecz pracownika lub wnosić odwołania od decyzji organów rentowych, a także, za zgodą pracownika lub ubezpieczonego wyrażoną na piśmie, przystępować do nich w toczącym się postępowaniu – art. 462 kpc

Oznacza to, że organizacje pozarządowe, o których mowa w art. 8 KPC, (jeśli mieści się to w ramach ich zadań statutowych) w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, jeżeli uzyskają na to zgodę w formie pisemnej od pracownika, mogą wytoczyć powództwo, a także przystąpić do toczącego się postępowania w tych sprawach obok pracownika (post. SN z 26.5.2010 r., II PZ 16/10, L.). W takim przypadku działają na rzecz i w interesie podmiotu, na rzecz którego powództwo wytoczyły lub, do którego przyłączyły się w toku postępowania.

Mając na uwadze powyższą regulację wskazać zatem należy, że organizacje pozarządowe mogą występować jako uczestnicy postępowania cywilnego w znaczeniu procesowym (tj. występować na rzecz określonej osoby fizycznej za jej uprzednią zgodą). W każdym przypadku organizacja pozarządowa działa na rzecz pracownika lub ubezpieczonego jako osoby fizycznej (por. art. 61 KPC, z którego wynika, że organizacja taka może działać tylko na rzecz osoby fizycznej). Niemniej jednak warunkiem takiego działania jest m.in. posiadanie do tego odpowiedniego umocowania w statucie i nie tylko w zakresie podejmowanych zadań ale i reprezentacji.

W świetle statutu celem (...) Stowarzyszenia (...) i KRUS jest m.in. reprezentowanie interesów, wypowiedanie się na rzecz i w imieniu rencistów i emerytów Polsce i za granicą, ich rodzin i opiekunów prawnych. Jednocześnie zgodnie z wpisem do KRS uprawnionymi do działania w imieniu stowarzyszenia tj do reprezentowania go na zewnątrz wykonywania czynności prawnych, składania oświadczeń woli, podpisywania pism i umów w imieniu stowarzyszenia uprawniony jest jednoosobowo Prezes Zarządu lub wymagane są podpisy co najmniej trzech członków zarządu działających łącznie. / odpis KRS k. 414 statut k. 415/

Na gruncie rozpoznawanej sprawy działania w imieniu Stowarzyszenia podejmowała jednoosobowo J. P. (1). Ponadto ww. na rozprawie w dniu 29 sierpnia 2017 r. oświadczyła, iż nie dysponuje oświadczeniem o przystąpieniu do udziału w sprawie podpisanym przez osoby uprawnione wg KRS i wskazała, że aktualnie jest jedynie członkiem w składzie zarządu. Tym samym reprezentacja ww. Stowarzyszenia w sprawie była nieprawidłowa a co z tym idzie stowarzyszenie nie mogło działać w charakterze interwenienta ubocznego w procesie, a wniosek w tym przedmiocie podlegał oddaleniu.

W podnoszonej przez pełnomocnika ubezpieczonej kwestii łącznego rozpoznania przedmiotowej sprawy ze sprawą z odwołania wnioskodawczyni od decyzji z dnia 23.04.2015 r. – toczącej się pod sygn akt VIII U 1375/15 podnieść należy, iż Sąd może zarządzić połączenie kilku oddzielnych spraw toczących się przed nim w celu ich łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia, jeżeli są one ze sobą w związku lub mogły być objęte jednym pozwem – art. 219 kpc. Połączenie oddzielnych spraw do łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia pozostawione jest do uznania sądu, przy tym podyktowane jest względami technicznymi i ekonomią procesową, które nie pozbawia połączonych spraw ich odrębności i nie zmienia faktu, że łącznie rozpoznawane i rozstrzygane sprawy są nadal dwiema samodzielnymi sprawami, przez co wyrok powinien zawierać z osobna rozstrzygnięcia co do każdej z połączonych spraw. W konsekwencji powyższego ewentualny brak połączenia spraw pozostających ze sobą w związku nie łączy się z żadnym uchybieniem procesowym. Tym samym oddzielne procesowanie w sprawie VIII U 1375/15 i w sprawie przedmiotowej zwłaszcza że przekazano je do odrębnych referatów z uwagi na równanie ilości spraw było dopuszczalne.

Przechodzą do meritum wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 4 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz.U. z 2019 r. poz. 1455) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18 roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia;
- 3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej,

przy czym osobie, która spełnia powyższe warunki przysługuje renta socjalna stała - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest trwała albo renta socjalna okresowa - jeżeli całkowita niezdolność do pracy jest okresowa, która przysługuje przez okres wskazany w decyzji jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Z kolei w myśl art. 5 cyt. ustawy ustalenia całkowitej niezdolności do pracy dokonuje lekarz orzecznik Zakładu, na zasadach i w trybie określonych w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Natomiast w myśl art. 15 ust. 1 tej ustawy w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio: art. 12-14, art. 61, art. 78-81, art. 93 ust. 2, art. 98, art. 100 ust. 1 i 2, art. 101, art. 102 ust. 1, art. 104 ust. 4, art. 107, art. 114, art. 116 ust. 1b i 2, art. 118 ust. 1-5, art. 119 ust. 1, art. 121, art. 122 ust. 1, art. 126, art. 128, art. 129 ust. 1, art. 130 ust. 1, art. 133-135, art. 136a i art. 138-144 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisy wydane na podstawie art. 128a tej ustawy;

Zgodnie z treścią art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Z dokonanych ustaleń wynika, że wnioskodawczynie aktualnie nie spełnia podstawowego warunku, od którego uzależnia się przyznanie prawa do renty socjalnej.

W świetle poczynionych ustaleń stwierdzić bowiem należy, że wnioskodawczynie nie została uznana przez biegłych za osobę o takim stopniu naruszenia sprawności organizmu powstałym w warunkach określonym art. 4 ustawy o rencie socjalnej, które powodowałoby jej całkowitą niezdolność do pracy, co jednoznacznie koreluje w pełni z opinią komisji lekarskiej ZUS.

W ocenie Sądu zarzuty ubezpieczonej podniesione w pismach procesowych dotyczące opinii biegłych lekarzy psychiatrów i okulisty nadto biegłego psychologa w żaden sposób nie podważają ustaleń poczynionych przez Sąd w oparciu o te opinie biegłych. W związku z zgłoszonymi, przez wnioskodawczynię wątpliwościami Sąd dopuścił dowód z pisemnych i ustnych uzupełniających opinii tych biegłych, nadto dowody z opinii kolejnych biegłych psychiatrów. Podnieść należy iż biegli G. P., A. T., K. K., R. M. (1) z uwzględnieniem całokształtu złożonej w sprawie dokumentacji medycznej wnioskodawczynie i jej przedmiotowego badania wiarygodnie i skrupulatnie odnieśli się do twierdzeń strony powodowej wskazując, iż wbrew jej subiektywnej ocenie, w sprawie, należy uznać, że naruszenie sprawności organizmu ubezpieczonej nie powoduje jej całkowitej niezdolności do pracy z przyczyn psychiatrycznych i okulistycznych. Ani upośledzenie umysłowe w stopniu lekkim ani organiczne zaburzenia osobowości czy organiczne zaburzenia nastroju nie powodują całkowitej niezdolności do pracy. Udokumentowane zaburzenia pola widzenia uzasadniają jedynie częściową niezdolność do pracy od 30.06.2017r. Wyniki badań wskazujące na dalsze pogorszenie granic obwodowych pola widzenia pozostają bez wpływu na ocenę zdolności do pracy wnioskodawczynie na dzień wydania zaskarżonej decyzji, należy je tylko i wyłącznie traktować jako nowy dowód na pogorszenie stanu zdrowia.

Jednocześnie wskazać należy, iż odwołująca w procesie wносиła rozliczne wnioski dowodowe czy to w postaci dokumentacji medycznej, po opinii biegłych powstałych na zlecenie prywatne i wnioskowała o przeprowadzenie kolejnych dowodów z opinii biegłych specjalistów oraz opinii instytutów i placówek medycznych. Niemniej jednak sposób motywowania oraz stopień stanowczości wniosków wyrażonych w opinii biegłych jest jednym z podstawowych kryteriów oceny dokonywanej przez Sąd, niezależnie od kryteriów zgodności z zasadami wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego oraz podstaw teoretycznych opinii (tak w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000 roku, I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4 poz. 84). Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinia biegłego (biegłych) przekonała strony sporu. Wystarczy, że opinia jest przekonująca dla sądu, który wiążąco ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę. Sąd nie może też zająć stanowiska odmiennego co do stanu zdrowia wnioskodawcy, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego, innej niż wyrażona w opiniach biegłych. (por wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, II URN 228/87, (...) Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 lipca 2018 r. III AUa 1328/17 Legalis numer 1824314). Jeszcze raz podnieść należy, iż dowód z opinii biegłego jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26). Polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.. Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.). Dostateczne wyjaśnienie okoliczności spornych w sprawie nie jest równoznaczne z uzyskaniem dowodu korzystnego dla strony niezadowolonej z faktów wynikających z dowodów dotychczas przeprowadzonych (wyrok SN z 28 lutego 2001 roku, II UKN 233/00 L.).

Zgromadzony zaś w sprawie materiał dowodowy oceniony logicznie wskazuje, iż wnioskodawczyni w swoim stanie zdrowia według wskazań okulisty, psychologa, psychiatrów, nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało przed ukończeniem 18 roku życia. Opinie ww. biegłych oceniające stan zdrowia wnioskodawczyni stricte na dzień wydania zaskarżonej decyzji szczegółowo odnosiły się do podniesionych w sprawie zarzutów i wyjaśniały, dlaczego naruszenie sprawności organizmu ubezpieczonej nie przekłada się na całkowitą niezdolność świadczenia przez nią pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.

W tym miejscu wskazać należy, że na stanowisko Sądu co do oceny poprawności i wiarygodności opinii biegłych, pozostaje bez wpływu treść orzeczenia o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności wnioskodawczyni. Nie ulega bowiem wątpliwości, że orzeczenie powyższe wskazuje jedynie na określony stan zdrowia wnioskodawczyni, nie zaś na jej wpływ na zdolność do pracy zarobkowej.

Pojęcie niepełnosprawności na gruncie ustawy z 27.08.1997 r. (Dz.U 2016 poz 2046) o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie pokrywa się z pojęciem niezdolności do pracy w rozumieniu ustawy emerytalnej. W wyroku z dnia 20 sierpnia 2003 r. (II UK 386/02 OSNP 2004/12/213), Sad Najwyższy odnosząc się do obu pojęć wskazał, iż na gruncie obowiązującego prawa nie ma podstaw do ich utożsamiania. Różnice występują zarówno w płaszczyźnie definicyjnej (pojęcie niezdolności do pracy, zawarte w ustawie o emeryturach i rentach z FUS jest inne niż pojęcie niepełnosprawności, zawarte w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej osób niepełnosprawnych), jak i w zakresie orzekania o każdym z tych stanów. Są one też przesłanką do przyznania innego rodzaju świadczeń (uprawnień). Niepełnosprawność sama przez się nie zawsze uniemożliwia świadczenie pracy. Bezpodstawne jest stanowisko jakoby podobne były przesłanki z jednej strony orzekania o niepełnosprawności, a z drugiej strony ustalania niezdolności do pracy jako jednego z warunków świadczeń rentowych z prawa ubezpieczenia społecznego. Niepełnosprawność jako przesłanka materialnoprawnych i proceduralnych mechanizmów rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz szczególnej ochrony zatrudnienia, stanowi odrębny przedmiot regulacji w obrębie prawa socjalnego (por. z 27 sierpnia 1997 r.). Odrębności tej nie usuwają, wynikające z art. 5 ustawy z 27 sierpnia 1997 r., normatywne ustalenia skutków w zakresie rehabilitacji w odniesieniu do orzeczeń lekarza orzecznika ZUS o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy. Z tego powodu osoby, w stosunku do których wydane zostały orzeczenia o niezdolności do pracy są traktowane na równi z osobami uzyskującymi specjalną ochronę prawa socjalnego z

zakresu rehabilitacji i zatrudnienia w szczególnych warunkach. Nie ma natomiast podstawy prawnej stanowisko jakoby ustalenie warunków do świadczeń rehabilitacyjnych i szczególnego zatrudnienia powodowało równocześnie konsekwencje prawne w zakresie świadczeń przewidzianych ustawą emerytalno-rentową. /Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2004 r. II UK 68/04 LEX nr 979180/ Osoba, która ze względów dotyczących rehabilitacji uzyskała minimum orzeczenie o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności nie staje się tylko z mocy tego orzeczenia osobą całkowicie niezdolną do pracy, z pominięciem warunków całkowitej niezdolności do pracy określonych w ustawie z 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. /Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2010 r. III UK 60/09 LEX nr 585847/ Tym samym i ta okoliczność pozostaje bez wpływu na wynik rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu nieuprawnionymi są też twierdzenia strony powodowej co do ewentualnej konieczności uchylecia zaskarżonej decyzji ZUS, przekazania sprawy organowi rentowemu do rozpoznania i umorzenie postępowania, z uwagi na to, iż ujawnione w kolejnych badaniach okulistycznych poważne upośledzenie widzenia stanowią nowe okoliczności w rozumieniu art. 477¹⁴ § 4 kpc.

Odnosząc się do powyższego wskazać należy iż brak jakichkolwiek podstaw do uznania, iż występowało upośledzenie okulistyczne sprawności organizmu ubezpieczonej istniejące a nieuwzględnione przez ZUS w chwili wydania zaskarżonej decyzji. W świetle wniosków opinii biegłej z zakresu okulistyki, nie podważonych co do meritum, wyniki badań wskazujące na dalsze pogorszenie granic obwodowych pola widzenia pozostają bez wpływu na ocenę zdolności do pracy wnioskodawczyni na dzień wydania zaskarżonej decyzji, gdyż stanowią nowy dowód świadczący o dalszym postępującym pogorszeniu stanu zdrowia. Stwierdzony w nich stan rzeczy nie miał jednak miejsca w chwili orzekana przez organ rentowy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Łodzi, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie wnioskodawczyni jako bezzasadne.